

Teatrets ordinære Priser. Tager man en enkelt Loge, f. Eks. Balkonloge Nr. 2, altsaa en af de bedste, i hvilken Loge der er 10 Pladser, ssa er den ordinære Pris 3 Kr. 50 Øre for hver Plads, det vil sige for alle Pladser 35 Kr. Men Auktionen indbragte for Mandagen 40 Kr. 25 Øre og for Lørdagen, som altid er meget dyrere, 54 Kr. 50 Øre. Hvis man f. Eks. tager 1ste Etage og tager Loge Nr. 2 dér, er den ordinære Pris for hver af de 8 Pladser 2 Kr. 75 Øre, den samlede Pris er altsaa 22 Kr. Men Logeauktionen indbragte for Mandagen 28 Kr. 50 Øre og for Lørdagen 34 Kr. Man ser altsaa, at disse Auktioner paa Grund af Publikums Lyst til at have Billetterne sikret og vel ogsaa paa Grund af Biletgrosserernes Lyst til at have disse Billetter, som de er sikre paa at kunne sælge videre, indbringer Teatret store Beløb.

Jeg tror nu ikke, at den Overpris, der tages af Biletgrossererne for de Billetter, som de har sikret sig ved Logeauktionerne, er saa stor. Efter hvad man ved paa Teatret, er den almindelige Overpris, der tages for saadanne Auktionsbilletter, i Regelen 10—25 Øre. De Lejligheder, hvor det uheldige Forhold kommer frem for det kongelige Teaters Vedkommende, er ved de store Succes'er, der undertiden har været. Dér nævnedes den ærede Ordfører (A. C. Meyer) Aladdin-Forestillingerne, hvor Billetterne blev drevet op i en ganske utrolig Pris. De, der ved den Lejlighed drev Biletpriserne op, var imidlertid, saavidt det er Teatret bekendt, ikke de egentlige Grosserere, de, der driver daglig Handel med Billetter og tager en vis bestemt Avance, men det var enkelte unge Kasketdreng, som var arbejdsløse og ikke havde andet at bestille, og som havde opdaget, at her var noget at gøre. De stillede sig op længe i Forvejen og havde delt Arbejdet saaledes, at de kunde afløse hinanden og vedblive at tage disse enkelte Billetter, der kunde faas; thi det var kun enkelte Billetter, der til sidst var til Salg, de andre var bestilte. Disse Fyre tog altsaa disse enkelte Billetter og drev dem op i uhorste Priser.

Noget saadant er uheldigt; det vilde være godt, om Politiet kunde forhindre det, og jeg for mit Vedkommende skal som sagt ikke have noget derimod. Men jeg vil gerne betone, at man maa være klar over, at hvis man ved Gennemførelsen af dette Lovforslag forhindrer Logeauktionerne, vil det koste Teatret og dermed Staten ret betydelig Penge.

Ordføreren for Forslagsstillerne (A. C. Meyer): Idet jeg takker for den meget elskværdige Maade, paa hvilken det ærede Medlem for Hjørring Amt (Johan Knudsen) og den højtærede Minister har stillet sig overfor Lovforslaget, skal jeg dog tillade mig at fremsætte et Par smaa Indvendinger overfor deres Betæneligheder. Det er fælles for det ærede 7de Medlem for Hjørring Amt og Ministeren, at de frygter for, at det kongelige Teater vil tabe Penge ved en Foranstaltning, der hindrer Mellemandelen med Billetter. Jeg er ingenlunde sikker paa, at det vil ske. Vi lever for Øjeblikket i en Periode, hvor man, hvad man psykologisk set meget vel forstaar, naar Livet paa den ene Side byder dramatiske Begivenheder, paa den anden Side vil mere sig. Der er næppe Grund til at nære nogen Frygt for, at Teatret vilde lide noget Tab, hvis man afskaffede Mellemandelen. Der er hos Befolkningen en saa stærk Lyst til at more sig, at hvis man vilde anstille et Forsøg med, om man kunde faa et Teater fyldt, uden at der var nogen Art af Mellemandel, vilde Teatret utvivlsomt faa udsolgt, naturligtvis forudsat, at det, som bydes paa Teatret, er af den Art, at det tiltrækker Publikum. Ser man paa de forskellige Forlystelsesetablissementer i Sommer, Cirkus og Smaateatrene — og det samme gælder for sidste Vinters Vedkommende — vil man se, at Trangen hos Befolkningen til at more sig har været stærk. Dette Træk er ikke særligt dansk, vi møder det overalt i den civiliserede Verden, og man har Lov til at regne med det, naar man vil undersøge, hvorvidt en Foranstaltning som den her foreslaaede skulde medføre pekuniært Tab for Teatret. Jeg forstaar meget vel — og jeg er ogsaa som Rigsdagsmand interesseret i Forholdet —, at man her, hvor man ofte har talt om det kongelige Teaters Misere, ingenlunde vil være glad ved at paabyrde Teatret Udgifter ud over dem, det har, og gøre Underskuddet større, og at man er interesseret i at skaffe Teatret financier Balance, endogsaa Overskud. Men for at kunne det, skal man ind paa større Omordninger end dem, man her beskæftiger sig med, man skal ind paa selve Ordningen af det kongelige Teaters Forhold. Det foreligger jo ikke, men jeg kan sige, at før det er sket, før det kongelige Teaters Forhold paa den ene eller anden Maade er ordnet med Skuespil for sig og Opera for sig, har man ikke Lov til at tale om Balance i Teatrets Regnskab. Det vil